



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 503/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Slovak Gold, spol. s r. o., Dostojevského rad 3, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou MALICH advokátska kancelária, s. r. o., Dunajská 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Malich, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 565/2014-41 z 26. novembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2016 v konaní sp. zn. 5 Obdo 20/2016 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť spoločnosti Slovak Gold, spol. s r. o., o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 faxom doručená sťažnosť spoločnosti Slovak Gold, spol. s r. o., Dostojevského rad 3 (ďalej

len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 565/2014-41 z 26. novembra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 14. marca 2016 v konaní sp. zn. 5 Obdo 20/2016. V písomnej forme bola sťažnosť doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 23. júna 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 10 CbPv 12/2014-29 z 13. októbra 2014 nariadil predbežné opatrenie, ktorým spoločnosti Slovenská letecká agentúra, s. r. o., Hronské predmestie 4, Banská Bystrica (ďalej len „odporca“), uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek používania označenia „Slovak Golden Wings“ pri výkone jeho podnikateľskej činnosti, najmä v písomnej, verbálnej, obrazovej, grafickej, hmotnej a zvukovej forme v masovokomunikačných prostriedkoch, prostredníctvom internetu, billboardov a reklamných tlačovín a na verejnosti prístupných zhromaždeniach alebo inými verejnosti prístupnými prostriedkami. Súčasne odporcovi uložil povinnosť upustiť od užívania akýchkoľvek internetových domén obsahujúcich označenie „Slovak Golden Wings“ a sťažovateľovi uložil povinnosť podať v lehote 30 dní od doručenia uznesenia návrh na začatie konania vo veci samej. Okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ *„osvedčil existenciu svojho nároku, zásahu do jeho práv z ochranných známok i obchodného mena, i nebezpečenstva bezprostredne mu hroziacej ujmy v prípade, že nebudú pred rozhodnutím vo veci samej upravené pomery účastníkov navrhovaným predbežným opatrením“*.

Na odvolanie odporcu krajský súd uznesením č. k. 41 Cob 565/2014-41 z 26. novembra 2014 zmenil prvostupňové uznesenie okresného súdu tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Dospel k záveru, že *«navrhovateľ v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vierohodne nezdôvodnil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Tvrdenia navrhovateľa v uplatnenom návrhu... sa obmedzujú výlučne na konštatovanie, že odporca aj napriek už vydanému predbežnému opatreniu,*

v ktorom mu bolo zakázané používanie označenia „SLOVAK GOLD“, ako aj užívanie akýchkoľvek internetových domén obsahujúcich označenie „SLOVAK GOLD“ nijakým spôsobom konkrétne nešpecifikoval, v čom vidí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, čo je zákonná podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia. Zároveň z návrhu... nie je zrejmé, čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej. Taktiež odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd sa v napadnutom uznesení vôbec nevysporiadal s otázkou, v čom vidí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, hoci návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel.». Krajský súd tiež podotkol, že „navrhovateľ k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nepriložil žiadne listinné dôkazy osvedčujúce skutočnosť, že je vlastníkom ochranných znáмок, na ktoré sa v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia odvoláva, teda k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia neosvedčil relevantnými listinnými dôkazmi skutočnosti, ktoré v návrhu tvrdil.“.

Uznesenie krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, v ktorom tvrdil odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj vady podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Dôvodil, že preukázal nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a to «aktuálnymi listinnými dôkazmi-výpismi z internetových stránok, na ktorých sa nachádzalo označenie „Slovak Gold Wings“, používané odporcom. Zároveň navrhovateľ oznámil súdu, že anketa, vyhlásená odporcom s udeľovaním Národnej ceny letectva Slovenskej republiky, ako aj slávnostný galavečer usporiadaný za týmto účelom zo strany odporcu 29. augusta 2014, priamo zasiahli do konania galavečera usporiadaného navrhovateľom a nadáciou Slovak Gold 09. novembra 2014, pričom došlo k parazitovaniu na povesti navrhovateľa a Nadácie Slovak Gold. Odporca napriek doručenému uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a napriek výzve navrhovateľa nezrušil galavečer a ani neodstránil používanie označenia „Slovak Gold Wings“..». V dovolaní ďalej sťažovateľ tvrdil, že sa odvolací súd „k jednotlivým skutkovým okolnostiam prípadu vyjadril iba formálne a bez ďalšieho uviedol, že nie je zrejmá povaha návrhu vo veci samej... sa vôbec nezaoberal viacerými písomnými vyjadreniami odporcu a súvisiacimi listinnými dôkazmi predloženým súdu prvého stupňa. V rozhodnutí mal podrobne zdôvodniť svoje rozhodnutie a mal sa vyjadriť k odmietnutiu vykonania dôkazov označovaných

*odporcom.* “. Podľa sťažovateľa sa odvolací súd dopustil selekcie pri výbere dôkazov, ako aj pri ich hodnotení, „čím bola porušená zásada rovnosti zbraní“.

Najvyšší súd uznesením zo 14. marca 2016 v konaní sp. zn. 5 Obdo 20/2016 dovolanie sťažovateľa odmietol. Najprv zdôraznil ex lege vyplývajúcu (§ 239 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) neprípustnosť dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu len z dôvodu jeho zmeňujúceho výroku a následne sa zameral na skúmanie danosti vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Pritom „nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola navrhovateľovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Odvolací súd rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a napadnuté uznesenie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti. Súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania... Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní odporcu vychádzal z obsahu spisu a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, reagoval na všetky podstatné argumenty navrhovateľa a odporcu v konaní o nariadenie predbežného opatrenia.“.

K sťažovateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd konštatoval, že takáto vada „je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ vysvetľuje dôvod podania návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Okresný súd už skorším predbežným opatrením (uznesenie č. k. 10 CbPv 9/2014-51 z 12. augusta 2014) uložil odporcovi povinnosť zdržať sa používania označenia „SLOVAK GOLD“, ale ani na základe tohto uznesenia «nedošlo k zosúladeniu podnikateľskej činnosti a súvisiacich aktivít odporcu s podmienkami súdom nariadeného predbežného opatrenia, pričom... odporca naďalej používa iba kozmeticky upravené označenie „Slovak Golden Wings“. Aj novopoužívané označenie „Slovak Golden Wings“ však obsahuje označenie „SLOVAK GOLD“, a preto aj v takomto prípade dochádza k zásahu do práv sťažovateľa chránených právom duševného vlastníctva a právom hospodárskej súťaže. Ako vyplývalo aj z priložených výpisov z internetovej

*domény odporcu, tento sústavne menil obsah danej domény, pričom striedavo používal označenia „Slovak Gold Wings“ i „Slovak Golden Wings“... O uvedených skutočnostiach pritom sťažovateľ predložil Prvostupňovému súdu i Súdu jednoznačné listinné dôkazy, s ktorými sa mohol oboznámiť aj Najvyšší súd v konaní o Dovolaní.».*

Následne sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu, podľa ktorého neosvedčil nebezpečenstvo hroziacej ujmy. Tvrdí, že *«jej bezprostrednosť preukázal aktuálnymi listinnými dôkazmi – výpismi z internetových stránok, na ktorých sa nachádzalo označenie „Slovak Golden Wings“ používané odporcom. Zároveň oznámil sťažovateľ jasne Prvostupňovému súdu i Súdu v Návrhu, že anketa vyhlásená odporcom v súvislosti s udeľovaním Národnej ceny letectva Slovenskej republiky, ako aj slávnostný galavečer usporiadaný za týmto účelom zo strany odporcu dňa 29.08.2014, priamo zasahujú do konania galavečera usporiadaného sťažovateľom a Nadáciou Slovak Gold dňa 09.11.2014, pričom dochádza k zrejmemu parazitovaniu na povesti navrhovateľa i Nadácie Slovak Gold. Odporca pritom ani na základe prevzatého Uznesenia o predbežnom opatrení, ani na základe nadväzujúcej písomnej výzvy sťažovateľa nepodnikol kroky, ktoré by viedli k zrušeniu slávnostného galavečera dňa 29.08.2014, resp. k odstráneniu používania označenia „Slovak Golden Wings“ na tomto podujatí... Najvyšší súd opätovne nevenoval uvedeným tvrdeniam sťažovateľa pozornosť, a to ani z hľadiska aplikácie ust. § 237 písm. f) OSP.».*

Sťažovateľ akcentuje predovšetkým už spomenutý listinný dôkaz, keďže podľa jeho názoru *„je dôležitý najmä z hľadiska preukázania zámerov a charakteru činnosti odporcu pri porušovaní práv sťažovateľa z ochrannej známky... V prípade, ak mal Súd pochybnosti o účelnosti či smere sťažovateľom žiadaného dokazovania a rozhodnutia, mal v uvedenej časti konania nariadiť doplnenie dokazovania, resp. prejednať danú otázku na pojednávaní a rozhodnúť, či bude na predložený listinný dôkaz prihliadať. Súd sa však riadnemu dokazovaniu, či len osvedčeniu tvrdení sťažovateľa nevenoval vôbec, a rovnako v tejto súvislosti nenariadil doplnenie dokazovania... tieto námietky sa týkali podstaty sporu o nariadenie predbežného opatrenia a mali byť vyhodnotené v rámci konečného rozhodnutia vo veci samej. V prípade, ak tak Súd neurobil, mal svoj postup riadne a jednoznačne v odôvodnení vydaného rozsudku zdôvodniť, k čomu nedošlo. Sťažovateľ vidí*

*porušenie svojich práv na súdnu ochranu v tom, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal s dôvodmi, pre ktoré odmietol odôvodnenie a celkové rozhodnutie Prvostupňového súdu..., a tým odňal sťažovateľovi právo na dostatočné a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia súdu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Sťažovateľovi bolo súčasne odňaté právo na riadne odôvodnenie Uznesenia zo strany Najvyššieho súdu, ktorý obdobne svoje rozhodnutie nedoplnil náležitým odôvodnením.“*

Vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľ kritizuje, že *«namieta v Dovolaní najmä tú skutočnosť, že Súd sa nikdy nevyjadril k tomu, či sťažovateľom predložené dôkazy – internetové stránky odporcu... vykonal alebo nevykonal, resp. aké dôvody ho viedli k vykonaniu či nevykonaniu navrhovaného listinného dôkazu. V rámci odôvodnenia Rozhodnutia sa totiž opakovane uvádzali iba listinné dôkazy, na ktorých sa nachádzalo označenie „Slovak Gold Wings“, a nie tie listinné dôkazy, na ktorých sa nachádzalo označenie „Slovak Golden Wings“ zo strany odporcu... Týmto došlo vo vzťahu k priebehu súdneho konania k nedostatočnému odôvodneniu Rozhodnutia. Žiaden z vyššie uvedených argumentov Najvyššieho súdu v odôvodnení Uznesenia sa nevenoval tomuto tvrdeniu sťažovateľa, ktoré v rámci Dovolania obsiahlo a podrobne zdôvodnil... »*.

Ďalej sťažovateľ namieta, že krajský súd sa *„k jednotlivým skutkovým okolnostiam prípadu vyjadril iba formálne... Súd sa tiež vôbec nezaoberal viacerými predloženými písomnými vyjadreniami odporcu, resp. jeho právneho zástupcu a súvisiacimi listinnými dôkazmi predloženými Prvostupňovému súdu v rámci Návrhu.“* Podľa sťažovateľa mal *„Súd... v Rozhodnutí podrobne zdôvodniť svoje rozhodnutie o zamietnutí Návrhu a mal sa vyjadriť aj k odmietnutiu vykonania dôkazov označovaných odporcom... Naopak, Súd len zopakoval viaceré tvrdenia odporcu v Odvolaní bez hlbšieho posúdenia navrhovateľom namietaných skutočností a súdnych rozhodnutí...“*.

Sťažovateľ kritizuje aj ním tvrdený selektívny prístup krajského súdu k vykonávaniu a hodnoteniu dôkazov, pretože *„rozhodol iba s poukazom na niektoré listinné dôkazy, pričom sa vôbec nevenoval tým ostatným, ktoré boli predkladané najmä zo strany navrhovateľa... V odôvodnení Rozhodnutia teda príslušný súd nikdy nevysvetlil,*

prečo považoval za potrebné oboznámiť sa a posúdiť iba určité predložené dôkazy, a nie aj tie ostatné, ktoré boli predložené navrhovateľom v rámci prvostupňového konania.“. Takto podľa sťažovateľa došlo aj k porušeniu požiadavky rovnosti zbraní.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd meritórne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces obchodnej spoločnosti *Slovak Gold, spol. s r. o.*, so sídlom *Dostojevského rad 3, 811 09 Bratislava*, [REDACTED], garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.03.2016, sp. zn. 5Obdo/20/2016, ako aj uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.11.2014, sp. zn. 41Cob/565/2014-41, porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.03.2016, sp. zn. 5Obdo/20/2016, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.11.2014, sp. zn. 41Cob/565/2014-41, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť obchodnej spoločnosti *Slovak Gold, spol. s r. o.* ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 363,80 EUR do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona *Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním*

*a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.*

*Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.*

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Ústavný súd môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd po preštudovaní odôvodnenia predloženej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľ systematicky, a tým ani z pohľadu jednotlivých sťažnostných námietok, nerozlišuje medzi odvolacím uznesením krajského súdu a dovolacím uznesením najvyššieho

súdu. V podstate obom súdom, resp. ich rozhodnutiam vytýka takmer rovnaké nedostatky. Sťažovateľ nepredložil ústavnému súdu fotokópiu jeho dovolania, a tak dôvody prípustnosti dovolania i dovolacie dôvody mohol ústavný súd identifikovať len zo stručnej rekapitulácie podstatného obsahu dovolania zahrnutej najvyšším súdom do naratívnej časti odôvodnenia jeho uznesenia. Z nej napríklad vyplýva, že kritizované nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu sťažovateľ v odvolaní podradil tak pod dôvod prípustnosti podľa § 237 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, ako aj pod spôsobilý dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Obdobne, namietaný selektívny výber a hodnotenie dôkazov sťažovateľ na jednej strane vnímal ako odňatie možnosti konať pred súdom, no súčasne aj ako inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie o veci.

Naznačená procesná zmätočnosť a nejednoznačnosť podaného dovolania v spojení so sťažnostnými dôvodmi len ťažko umožňuje ústavnému súdu ujednotiť rozsah jeho právomoci pri posudzovaní jednotlivých sťažnostných námietok, keďže sťažovateľ napáda tak odvolacie uznesenie krajského súdu, ako aj dovolacie uznesenie najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd v záujme dôsledného poskytnutia sťažovateľom požadovanej ústavno-súdnej ochrany pristúpil k štruktúrovaniu odôvodnenia tohto svojho uznesenia podľa jednotlivých námietok, nie podľa namietaných rozhodnutí všeobecných súdov.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Tento záver (už mnohokrát opakovaný ústavným súdom) možno považovať za aplikovateľný aj na konanie o nariadení predbežného opatrenia. Hoci totiž spočiatku Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vylučoval aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (rozhodnutie o neprípustnosti z 13. januára 2000 vo veci APIS, a. s., c. Slovensko, sťažnosť č. 39754/98), jeho neskoršia judikatúra (rozsudok veľkého senátu z 15. októbra 2009 vo veci Micallef c. Malta, sťažnosť č. 17056/06, rozsudok z 13. 1. 2011 vo veci Kübler c. Nemecko, sťažnosť č. 32715/06, § 48, rozsudok z 12. 1. 2012 vo veci Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s., c. Česká republika, sťažnosť č. 12266/07, § 64 – § 71) dokazuje postupný príklon k aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na konania o predbežných opatreniach. Na to nadväzuje aj judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 293/2015).

Posúdenie podmienok na vydanie (zrušenie) predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností.

Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 28/2016). V konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť

rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

1. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti prednáša proti odvolaciemu uzneseniu krajského súdu námietku týkajúcu sa procesu zisťovania skutkového stavu veci, orientuje sa teda hlavne na sféru dokazovania. Zdôrazňuje, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s ním predkladanými dôkazmi listinného charakteru (zrejme printscreen internetových domén odporcu) a nepovažoval za dostatočný ani fakt, že odporca v auguste 2014 organizoval slávnostný galavečer, v súvislosti s ktorým bolo označenie „Slovak Golden Wings“ použité.

Uvedenú kritiku sťažovateľ v podanom dovolaní charakterizoval ako odňatie možnosti konať pred súdom, pričom najvyšší súd sa touto namietanou vadou meritórne zaoberal, a keď nezistil jej danosť, dovolanie odmietol. Ústavný súd preto na základe ústavného princípu subsidiarity jeho právomoci (čl. 127 ods. 1 ústavy) nemá dostatok právomoc vecne posudzovať túto námietku v relácii k odvolaciemu uzneseniu krajského súdu. Zaoberať sa ňou však môže vo väzbe na dovolacie uznesenie najvyššieho súdu. Ten totiž najprv zdôraznil, že *„navrhovateľ v dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f) O. s. p.“*, a napokon vyhodnotil, že *„nezistil, že by postupom odvolacieho súdu bola navrhovateľovi znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva“*.

Podľa názoru ústavného súdu je záver najvyššieho súdu k analyzovanej námietke ústavne dostatočný a korektný.

Krajský súd v odôvodnení svojho zmeňujúceho uznesenia zdôraznil absenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Skutkovú stránku doslova ustálil tak, že sťažovateľ *„konkrétne nešpecifikoval, v čom vidí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, čo je zákonná podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia“*.

Ústavný súd upozorňuje, že sťažovateľom predložené listinné dôkazy krajský súd (rovnako ako pred ním okresný súd) pri rozhodovaní nepochybne neignoroval (zreteľne to vyplýva z rekapitulácie kvantitatívnej stránky dokazovania obsiahnutej na strane 5 odôvodnenia uznesenia krajského súdu). Boli pojaté do ustáľovania skutkovej stránky rozhodovania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ale už na prvom stupni. Požiadavka sťažovateľa prednesená v sťažnosti a plynúca z kritiky, že odvolací súd „nedoplnil dokazovanie Prvostupňového súdu v žiadnom smere“, je irelevantná. Krajský súd evidentne vyhodnotil právnu relevanciu týchto listinných dôkazov v relácii k zákonnej podmienke pre nariadenie predbežného opatrenia, ale opačne v porovnaní s okresným súdom. Na to však nebol povinný dokazovanie dopĺňať, a to osobitne z dôvodu, že išlo o konanie o nariadení predbežného opatrenia, ktoré kladie do popredia rýchlosť rozhodovania podstatne viac, ako je to pri rozhodovaní vo veci samej (§ 75 ods. 4 a § 217 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Okrem toho, náznaky plynúce z odôvodnenia sťažnosti a zakladajúce sa na názore sťažovateľa o potrebe nariadenia pojednávania (sťažovateľ napríklad dôvodí, že „z príslušnej rozhodovacej praxe súdov týkajúce sa ust. § 214 ods. 2 OSP vyplýva, že toto ustanovenie nemožno zneužívať na úkor jedného účastníka konania“) hodnotí ústavný súd taktiež ako nedôvodné. Nie je povinnosťou odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaní proti prvostupňovému uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia nariaďovať pojednávanie, a to ani vtedy, ak má odvolací súd na právne posúdenie ustáleného skutkového stavu opačný názor ako súd prvostupňový (§ 75 ods. 6 a § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Znovu je vhodné na tomto mieste pripomenúť požiadavku rýchlosti pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia.

Ústavno-právne posúdenie analyzovanej námietky sťažovateľa vedie k potrebe poukázať v tomto bode odôvodnenia na jeden z aspektov judikatúry ústavného súdu i ESLP.

Ústavný súd je mimoriadne zdržanlivý voči prieskumu uznesení (rozhodnutí), ktorými sa rozhoduje len o predbežných (dočasných) opatreniach (II. ÚS 459/2010, I. ÚS 458/2011, I. ÚS 526/2012, III. ÚS 261/2013 a I. ÚS 366/2013). Okrem iného prízvukuje dočasnosť, resp. predbežnosť posúdenia vecí pri predbežnom opatrení s tým, že

takéto posúdenie nevyklučuje riadne poskytnutie ochrany príslušnému základnému právu vo veci samej (II. ÚS 81/07). Rovnako však ústavný súd akceptuje určité zníženie nárokov na dostatočnosť zistenia skutkového stavu a obsiahlosť právnej argumentácie pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo je odôvodnené potrebou rýchleho rozhodnutia o nich na účely účinnej dočasnej úpravy pomerov a v zásade pripúšťa obsahový prieskum rozhodnutí o predbežných opatreniach len z hľadiska ich zjavnej protiústavnosti a arbitrárnosti (II. ÚS 222/04). Tomu zodpovedá aj vyvíjajúca sa rozhodovacia prax EŠLP (napr. rozsudok z 18. 5. 2010 vo veci Udorovic c. Taliansko, sťažnosť č. 38532/02, § 49), podľa ktorej systematické konanie verejného ústneho pojednávania v konaniach o návrhu na vydanie predbežného opatrenia by mohlo byť na prekážku žiaducej rýchlosti rozhodnutia o takomto návrhu. Aj v už spomínanej veci Micallef c. Malta EŠLP zdôraznil, že vo výnimočných prípadoch, keď napr. účinnosť navrhovaného opatrenia závisí od rýchlosti rozhodovacieho procesu, nemusí byť možné okamžite naplniť všetky požiadavky článku 6 (dohovoru). V týchto špecifických prípadoch preto, zatiaľ čo nezávislosť a nestrannosť dotyčného súdu alebo sudcu sú nevyhnutnými a neopomenuteľnými zárukami v týchto konaniach, ostatné procesné záruky môžu byť aplikované len v miere zlučiteľnej s povahou a účelom predbežného opatrenia, o ktoré ide (§ 86).

Z uvedených dôvodov ústavný súd považuje záver najvyššieho súdu o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku za akceptovateľný.

2. Nedôvodná je aj sťažnostná námietka, ktorá sa zamerala na kritiku odôvodnenia uznesenia krajského súdu. Sťažovateľ atakuje, že krajský súd *sa „k jednotlivým skutkovým okolnostiam prípadu vyjadril iba formálne“*, a že *„mal v Rozhodnutí podrobne zdôvodniť svoje rozhodnutie o zamietnutí Návrhu“*.

Hoci nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v judikatúre najvyššieho súdu kvalifikovaná jednoznačne z pohľadu toho, či ide o odňatie možnosti konať pred súdom alebo o vadu podľa § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, v okolnostiach posudzovanej veci z odôvodnenia dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu

zreteľne vyplýva, že tento sťažovateľom vytýkaný nedostatok najvyšší súd vecne vyhodnotil a zaoberal sa ním. Ústavný súd preto nemá právomoc rozhodovať o tom, či uznesenie krajského súdu bolo dostatočne odôvodnené. Má však právomoc posúdiť, či vyhodnotenie kvality odvolacieho odôvodnenia najvyšším súdom ako súdom dovolacím je ústavne udržateľné. K takémuto záveru, pravdaže, nemožno dospieť bez ohliadnutia sa k dôvodom odvolacieho uznesenia krajského súdu.

Aj v tomto ohľade sa ústavnému súdu potvrdzuje presvedčenie, že sťažovateľ očakával poskytnutie súdnej ochrany na procesnej úrovni v kvalite vyžadovanej pri rozhodovaní o veci samej, keď konajúci súd má širší časový priestor pre zdôvodnenie svojich záverov. Krajský súd naozaj neanalyzoval jednotlivé dôkazy osobitne, no z jeho konštatovania, podľa ktorého sťažovateľ „konkrétne nešpecifikoval, v čom vidí nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy“, jednoznačne vyplýva, aký si vytvoril názor na relevanciu skutkového stavu pre splnenie zákonnej podmienky nariadenia predbežného opatrenia. Ide teda o odôvodnenie stručné a skôr všeobecné, ale spôsobilé dostatočne identifikovať dôvod, pre ktorý nebolo možné sťažovateľovmu návrhu vyhovieť. Z pohľadu už viackrát popísaného charakteru rozhodovania o predbežných opatreniach je podľa názoru ústavného súdu takéto odôvodnenie dostačujúce, a preto ak ho najvyšší súd charakterizoval ako súladné s požiadavkou preskúmateľnosti, nemožno dovolacím záverom a odôvodneniu dovolacieho uznesenia z hľadiska ústavno-právneho nič vytknúť.

3. Napokon sťažovateľ namietal aj selektívny prístup k výberu dôkazov a k ich hodnoteniu v konaní o jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Z fotokópií rozhodnutí všeobecných súdov všetkých stupňov ústavný súd nezistil, na ktoré z „*viacero listinných dôkazov predložených sťažovateľom počas prvostupňového konania*“ neprihliadli. Ani sťažovateľ to v sťažnosti nekonkretizuje. Pritom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konanie pred ústavným súdom musí obsahovať aj navrhované dôkazy. Sťažovateľ však v súvislosti s tvrdením o nedovolenej selekcii pri dokazovaní žiaden dôkaz nepredložil, ba ani nenavrhol na vykonanie. Za týchto okolností považuje ústavný súd za preukázané iba predloženie už uvedených listinných dôkazov o používaní internetových domén odporcom a dôkazu o organizácii slávnostného

galavečera 29. augusta 2014. S týmito dôkazmi sa však konajúce súdy, ako to už bolo konštatované, vysporiadali síce na všeobecnej úrovni, ale z pohľadu požiadaviek plynúcich zo základného práva na súdu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie dostatočne.

Z uvedených dôvodov vyhodnotil ústavný súd námietku o nedovolenej selekcii pri výbere a hodnotení dôkazov za nepreukázanú, a preto aj nedôvodnú.

4. V závere ústavný súd ešte raz podčiarkuje, že rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia nevyklučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Pretože ide o dočasnú úpravu pomerov účastníkov konania, je dôležité, aby bola poskytnutá ochrana tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľkou namietané rozhodnutie krajského súdu ani dovolacie uznesenie najvyššieho súdu nejavia známky zjavnej svojvôle, pretože ich závery vychádzajú z logickej úvahy opierajúcej sa o dostatočné a náležité odôvodnenie, v dôsledku čoho ich možno považovať z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov za ústavne udržateľné. V posudzovanej veci sťažovateľ a nejde o prípad, v ktorom by všeobecné súdy formalistickým postupom umožnili presadenie zrejmej nespravodlivosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol predbežne prerokúvanú sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to sčasti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, a vo zvyšku ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite jeho sťažnosti (návrh na zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, návrh na priznanie náhrady trov konania).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016